

TOMÁS

URACÍ

ΒΑΣΙΛΗ

HRÁČI

HRAČI

TOMÁŠ HOUSKA

TOMIAN S.R.O. 2023

Hráči

© Tomáš Houška 2023

Hráči

Tomian s.r.o. - 1. vydání. - Praha

Tomáš Houška, 2023

(Příbram, PBTisk, s.r.o., 2023)

408 stran

ISBN 978-80-86065-48-9 (tištěná)

ISBN 978-80-86065-49-6 (ebook PDF)

ISBN 978-80-86065-53-3 (ebook ePUB)

ISBN 978-80-86065-49-6

Duše vesmíru byla spojena podle hudebního souladu - Boží myšlenky, hudby sfér. Jak říká Jan, Na počátku byla myšlenka, ta myšlenka byla u Boha, ta myšlenka byla Bůh. Všechno vzniklo skrze ni a bez ní do viditelného světa nesestoupilo nic. Svět je zjevený prostřednictvím Hudby sfér. V ní je život a život je světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.

Hudba sfér je patrná v těch věcech, které jsou pozorovatelné. Jak je možné, že se rychlý nebeský stroj pohybuje po němž a tiché dráze? Ačkoli tento zvuk neproniká do našich uší, což se nutně děje z mnoha důvodů, přesto je nemožné, aby tak mimořádný zdroj pohybu tak velkých těles nevydával naprosto žádné vibrace. Dráhy hvězd stejně jako nejmenší částičky hmoty jsou spojeny hudbou sfér, takovým harmonickým pohybem, že nic tak dokonale spojeného a tak dokonale do sebe zapadajícího, nelze bez Božího záměru uskutečnit. Neboť některé hvězdy jsou vyšší, jiné nižší; a všechny se otáčejí s harmonicky laděnou energií. Z tohoto důvodu lze od těchto nebeských vibrací odpozorovat pevnou posloupnost modulu a zákonitostí. Copak kdyby harmonie nespojovala rozmanité a protichůdné síly prvků, bylo by možné, aby se sjednotily v precizní souhru? Tato rozmanitost dává vzniknout rozmanitosti ročních období a plodů takovým způsobem, že přesto dává roku jednu strukturu.

Co spojuje netělesnou povahu rozumu s tělem, když ne harmonie a pečlivé ladění nízkých a vysokých tónů, jako by produkovaly jednu souzvuk? Co jiného než toto spojuje části duše, která se skládá z racionálního a iracionálního, vtěleného a nevtěleného? Co je to, co prolíná prvky těla nebo drží pohromadě části těla v zavedeném pořádku? Je to Hudba sfér, Boží myšlenka, která je řádem zjeveného světa.

Anicius Manlius Severinus Boëthius 526 A.D.

5

Kde sakra je?“ zamumlal si pro sebe Jiří. Seděl poskládaný v křoví vedle cesty. Očima stále prohledával cestu. Jenže ta byla prázdná jako jeho váček na peníze, a to bylo něco, co ho popuzovalo.

Vybral si místo s dobrým rozhledem. Pokud pohled na pustý úvoz můžeme považovat za dobrý. Na jednu stranu se udusaná kupecká stezka vinula bludištěm polí, která byla holá po sklizni a orbě, takže by si jistě všiml jakékoliv příchozí postavy zdaleka. Na druhou stranu byl prudký krpál dolů a pak delší rovinka údolím a pak se vše ztratilo v zelenavém prstenci stromů.

Tahle strana ho zajímala nejvíc. Kdo tudy půjde, bude se muset vyplahočit do kopce a bude pěkně zadýchaný a utahaný a myšlenkami bude jistě bloudit kdesi daleko od skutečnosti, že Jiří ho z křoví pečlivě sleduje.

Chvíli se tak kontemplativně oddával čistému felení a sledoval hypnoticky kmitavý let hmyzu kolem. Lelky chytat nezkoušel, protože nevěděl, co by s chycenými lelky měl dělat - a pak, chytání lelků je příliš namahavé.

Najednou si uvědomil, že dole na cestě se pohybuje něco většího než hmyz natož lelek.

Bylo to tak, šel tam chlapík podle oblečení buď nějaký šlechtic, nebo aspoň bohatý měšťan. Na začátku prudkého kopce sesedl z koně, aby mu ulehčil, a noha nohu mine se ploužil nahoru k místu, kde seděl Jiří.

Jde mi zakázka! Usmál se Jiří. Do pravačky vzal svůj malchus, který vypadal, že je původně zamýšlený na zabíjení vorvaňů, a přikrčil se za stromem, aby ho člověk přicházející zespod nemohl vidět.

Když ten chlapík vyšel až nahoru, funěl jako parní stroj, kdyby v té době už byl vynalezený parní stroj, a už už se chystal nasednout do sedla. Na to Jiří čekal.

Několika skoky se ocitl až u něj a napřáhnul zbraň k smrtící ráně. Ale na jeho bleskový atak první zareagoval kůň, vzepjal se na zadní, a pak se vyřítit odtud pryč.

Cestou setřásl velký vak, který nejspíš jen visel na hrušce sedla.

Chlapík, na kterého Jiří útočil, ztratil rovnováhu, zakymácel se a zřítit se do prachu.

Jiří přes něj jen přeletěl a rozplácnul se do škarpy vedle.

Oba ale hned zas vyskočili jako elektrizovaní.

Jen kůň už tou dobou byl někde pryč a uháněl po cestě mezi poli.

Jiří se znovu hnal na chláпка.

Ale ten viditelně také nebyl žádný jeliman a stihl tásit svou dýku a první útok odrazil. „Zlato nemam, dostaneš železo!“ křikl na Jiřího.

Pod nebem měnícím se z kobaltové modré do šedivě se šedivé stáli bývalý žoldněř Jiří a postarší, řekněme, šlechtic.

V dálce od všeho, kde jediným svědkem jejich souboje byl poryv větru a tiché šelesty letitých stromů.

Oba ozbrojení, byť Jiřího kráječ medvědů vypadal hrůzostrašněji, a oba měli v očích odhodlání bojovat až do konce. Rozhodnutí, které bylo tak zřetelné, že by se dalo podepsat.

A pak to začalo.

Jiří zaútočil první s rychlostí šelmy. Jeho čepel svištěla vzduchem a směřovala proti šlechtici, ale ten byl připravený.

Jeho vlastní dýka se zvedla, aby odrážela útok, a pak se s rychlostí hada zasadil ránu v protiútok, Jiří jen tak tak uskočil.

A pak přišla další výměna a ani jeden protivníka nezasáhl.

Oba se teď obcházeli a hledali správnou pozici i správný okamžik. Jejich zbraně se blýskaly v paprscích odpoledního slunce, když se jejich cesty křížily v boji.

Ocel se střetla s ocelí ve zvuku, který byl melodický a strašidelný zároveň.

Byl to divoký tanec, jejich těla se pohybovala s grácií a rychlostí.

Oba měli viditelně něco odbojováno a síly by normálně byly vyrovnané. Na straně Jiřího byl prvotní moment překvapení, lepší zbraň, a také to, že ten druhý předtím ušel hodný kus cesty, přičemž poslední úsek se trmácel do příkrého kopce.

Ale nedával se.

Tentokrát zaútočil on.

Zasáhl Jiřího na ruce, ale nijak vážně. Jen roztrhl kus košile a způsobil lehké škrábnutí na paži.

Ale Jiří byl zkušený bojovník. Odskočil stranou, jeho malchus se zvedl k obraně.

Souboj byl divoký a neúprosný. Oba tančili kolem sebe, vyměňovali si údery a zase se odtahovali, když se pokoušeli najít slabou chvíli druhého.

Bylo to divoké a nebezpečné divadlo, kde každá chyba byla potrestaná bolestivým zraněním a možná smrtí.

Šlechtic znovu útočil, jeho dýka se stala rozmazanou stříbrnou čarou ve vzduchu.

Jiří se vyhnul, jeho nohy ho odnesly pryč právě včas, a pak se vrátil útokem, jeho zbraň zaútočila na břicho druhého, ale ten také stačil udělat půlkrok stranu a Jiřího zásah šel do prázdna.

Jiří si začínal uvědomovat, že to dost podcenil.

Zaprvé ho nenapadlo, že se tak zvrtné ten prvotní moment, protože, kdyby šlo vše podle plánu, ten druhý by prostě byl v první vteřině mrtvý a bylo by hotovo.

A navíc Jiřího opravdu nenapadlo, že neútočí na stárnoucího bohatého páprdu, ale na takhle vytrénovaného chlapíka, který to, co mu chybělo ve fyzické kondici, to dohnal zkušeností a brilantní šermířskou školou.

Čepele se střetávaly s takovou energií, že jiskry létaly kolem jako drobné hvězdy.

Občas se jejich těla srazila dohromady, až se vzduch třásl. Obloha mohla sledovat dva divoké zvířecí bohy, jak se pohybují v tanci smrti.

A pak to přišlo.

Jiří využil zlomek nepozornosti svého soka, zaútočil rychlostí a silou, že ten druhý nestačil reagovat a Jiřího žabikuch mu pronikl do prsou.

Na vteřinu oba překvapeně ustrnuli a neznámý se pak beze slova tiše se sesunul na zem, kde zůstal nehnutě ležet. Dýka mu vypadla z ruky a zůstala stejně nepohnutě vedle něj.

Krev se mísila s vodou a zatepla se rozlila na zemi až do bláta.

To byl konec.

Bylo dobojováno.

Šlechtic padl, zatímco Jiří zůstal stát. Ačkoli přerývavý dech mu trhal plíce a svaly se mu třásly v horeč-

ce od únavy na hranici křeče. Chvilku zůstal zírat a byl překvapený, že se to vůbec stalo.

Pak, jakoby se probral ze snu, začal rychle uklízet a uvědomil si, jaké je štěstí, že za tu dobu tudy nikdo neprocházel.

Svou zbraň pečlivě několikrát otřel o oblečení dotyčného.

Když ji zkoumavým pohledem uznal za čistou, zasunul ji do závěsu na pásku. Pak vzal jeho dýku zastrčil ji za pásek vedle té své. Prohlédl soupeře a ohmatal kožený váček u jeho opasku. Doufal, že by tam mohl být nějaký bonus k právě vykonané zakázce. Vzal si ho a zašátral uvnitř. Vytáhl zlatý řetízek s přívěskem se špatně opracovaným hrboatým kamenem, snad rubínem.

Prohlédl ho proti slunci a všiml si, že je z obou stran zdobený nějakým divným textem. Sice neuměl číst, ale že je tohle písmo podivné, to bylo Jiřímu jasné hned. Třeba ho dotyčný přivezl odněkud z orientu, pomyslel si. Poté mu z prstů stáhl nějaké prsteny a všechen úlovek vložil do vlastního váčku, který se mu houpal na opasku.

Konečně v něm něco zase bylo.

Nic víc zajímavého mrtvý soupeř asi neskrýval.

Jiří se narovnal a rozhlédl. Ano, byl tu ještě ten vak od sedla. Zvedl ho, aby se podíval, zda by něco našel.

Zašátral rukou uvnitř.

Našel nějaké listiny, knihu a pár dalších věcí, které ho viditelně nezajímaly.

Byl zklamaný.

Ten chlap nelhal, krom těch prstenů fakt žádné zlato. Těšil se, že mu tahle zakázka vynesou i něco bokem, ale za moc to nestálo.

Ale co, třeba něco z obsahu pytle prodá.

Šperky určitě prodá, jen musí dát pozor kde a komu, aby je někdo nedejbože nepoznal.

A ještě to hlavní!

Chytil mrtvolu za nohy a odtáhl ji do křoví mimo cestu.

Rozhlédl se a popotáhl ji ještě trochu dál. Nahrnul na ni nějakou lesní hrabanku a nějaký mech a podíval se z odstupu.

Ano, to je docela dobré. Kdo neví, že má hledat, jen tak ji nenajde. A nejrychleji snad bude hledat nějaká ta lesní zvěř a brzo uklidí mrtvolu úplně.

Vrátil se na cestu a botou ještě trochu rozhrnul bojiště toho souboje a zahladil stopy.

Na šmouhy od krve nahrnul nějaké bláto.

Ano, to také vypadá docela věrohodně.

Za chvíli je tu večer a snad bude brzy pršet.

Pak s úlevou spokojeně vyrazil dál s pytlem přes rameno.

Zlatavé podzimní sluníčko vrhalo své poslední vodrovné paprsky, než se skloní za obzor.

Ono, co by taky mělo dělat jiného, když zpívat se nenaučilo. Skrývalo se k obzoru, jakoby hledalo útočiště před chladným podzimním večerem. Odlesky jeho světla se pletly s ostrými stíny, které vrhali poslední opozdilci, kteří rychlým krokem mířili dovnitř.

Vzduch se i tak tetelil hudbou sfér a voněl nastupující listopad. Třpytivě oranžové odstíny listů na stromech

se proměňovaly v bohatou paletu podzimních barev, která se odrážela v každém zákoutí města. A to, obklopené vysokými hradbami, přecházelo do pomalého večerního usínání.

Do brány vcházel poslední hlouček návštěvníků města. Nějací vesničané, obchodník s vozem i nějací po-budové, kterým zívající strážní nebránili ve vstupu do města.

Žoldák Jiří s úlevou prošel branou a rozhlédl se po městě. Opatrně si přehodil teď už čerstvě svůj opotřebovaný vak přes rameno a snažil se nevzbudit pozornost.

Veřeje brány za jeho zády zaskřípaly a dva strážní přivírali těžká vrata, jejichž křídla neochotně zamířila k sobě aby se nakonec s žuchnutím zavřela.

A sluníčko mělo utrum. Brána i navazující ulice se ponořily do stínu.

Pak ještě zaskřípal trám, který jeden ze strážných vytahoval z dutiny zdi a kterým nakonec vrata i zatara-sil.

Třetí strážný to pomalé divadlo sledoval a jak o sebe zachrastily železné petlice kov o kov, zpečetil jejich osud visacím zámkem.

Strážní se až divadelně přesvědčili, že brána je opravdu napevno zavřená. Jakoby se za branou se však skrývalo něco mnohem temnějšího než vandráci, které ve městě nechtěli. Jakoby tento večer byla tma hustší než obvykle a v uličkách se po zabouchnutí brány roz-hostilo tajemno, jako by město samo dýchalo.

Město se proměnilo v bdící oázu uprostřed krajiny, která šeptala před usnutím mystické pohádky, kde se skrývají nebezpečné bytosti a tajné síly.

Když se průjezd brány vylidnil, strážníci zmizeli v úzkých dvířkách za kterými bylo stísněné kruhové schodiště nahoru do strážnice.

Jiří už se tou dobou ale spokojeně se kolébal do ulic mezi lidmi.

Ulice města schovaného v kopcích byly pokryté listím, jež mělo tolik barev jako účet za návštěvu cyberpunkového baru, ožívaly zvukem povídaček a kovářská kladiva si šla lehnout, aby nebudila sousedy.

Obyvatelé se ve svých pestrobarevných oděvech, jež vypadaly, jako by je navrhoval majitel barvírny pod vlivem silných psychoaktivních látek, spěchali sem a tam, aby stihli to, co se dnes ještě mělo stihnout.

Chladný podzimní vítr, provázený vůní dřeva a ráno upečeného chleba, se nesl kamenitými uličkami.

Trhovci uklízeli své stánky, které celý den ožívaly nabídkou zboží a křikem prodavačů. Řemeslníci pomalu končili svou práci a pečlivě kontrolovali poslední detaily, než je prohlásí za hotové a budou na ně zítra opět lákat zákazníky.

V malých obchůdcích se prodávalo všechno možné i nemožné, od vlněných látek po exotické koření z dalekých koutů cizích zemí, které si člověk nemohl dovolit, ani kdyby prodal svůj měšťanský dům na náměstí.

Trhovci na sebe volali, jako by ještě potřebovali vyčerpát svůj dnešní příděl křiku.

Na náměstí, kde dopoledne vládl ruch a shon, se nyní scházely poslední drbny, aby si vyměnily novinky a klepy. Tady i tam přecházely ženy s košíky plnými před chvílí nakoupeného čerstvého ovoce a zeleniny, které jim pomohou připravit hřejivé večeře pro jejich rodiny.

Děti hrály veselé hry s dřevěnými meči, než je rodiče zaženou na kutě, zatímco jiní si povídali na lavičkách pod podzimem se barvícími stromy.

Ze stínů kostela, který tvořil dominantu náměstí, vykukoval zdejší kněz, aby na chvíli pozoroval každodenní život svých farníků a trochu přitom vystřízlivěl.

Lidé se zdravili, smáli a radovali z jednoduchých radostí života, které jim přinášel podzim.

Tohle ale Jiřího nijak nebralo. Trochu se zorientoval ve směru ulic a vykročil do města.

Jako většina lidí z jeho profesního odvětví, které bylo především o násilí a potulném životě, Jiří směřoval rovnou do místního hostince.

Hostinec je totiž pro středověkého žoldáka místo, kde najde vše potřebné pro přežití - jídlo, pití, ženský, informace a tak.

Nejdřív by to tedy chtělo najít nějakou hospodu a tam se konečně najíst a trochu pochytat informace. Pak se rozmyslí jak své další kroky seřadí a podnikne.

V hospodách a krčmách, jež se postupně rozzářily světlem svíček, ohnišť a krbů, se scházeli štamgasti, aby se zahřáli, napojili a zasytili hlad a ignorovali, že brzy začnou nešpory.

Hospodští umělci chystali svá vystoupení, která mají za úkol rozptýlit návštěvníky a rozveselit je po končícím dni.

Okénka hostinců lákala jako magnet, jako táhlá a záhadná síla z vesmírné černé díry. Přátelští hostinští se už chystali naplnit džbánky lahodným vínem pro své po osvěžení toužící hosty, kteří by nejspíš uvítali zářivější období, než bylo tohle vlhké podzimní.

A tak se, když středověké město vstřebávalo poslední zbytky podzimního slunce, jeho obyvatelé, navzdory chladu, se těšili na večer plný tepla, přátelství a radosti z jednoduchých věcí, které jim podzimní dny přinášejí. Třeba víno.

Jiří se od brány vydal do úzkých uliček, aby našel to pravé místo.

V jedné z těchto uliček se tajně ukrývala nevelká, avšak příjemně útulná hospoda. Místo, které do svých měkkých náručí přitahovalo nejružnější klientelu, která toužila po dobré kapce vína od Cassandry a něčem na zub, co splní zvykanější chuťové očekávání než že jen zažene hlad.

Světlo svíček probleskovalo skrz skleněná okna a vrhalo měkké stíny na koberec z našlapaných listů, které se tichounce kolébaly ve větru. Ulička měla určité kouzlo, kterého si Jiří nemohl nevšimnout. Hlasitý smích a radostná hudba, která vyhrávala uvnitř hospody, se prolínaly se zvuky nočního života města.

Stavba hospody byla navíc natolik nepravidelná a svébytná, že si Jiří nebyl zcela jist, zda má vstoupit, nebo se chvíli jen pokochat pohledem na její pokroucené trámy a mírně pokřivená okna. Ale těch se na druhou stranu člověk nenají ani nenapíše, tak se rozhodl vejít dovnitř.

Když se konečně opřel do opršelých dveří a vstoupil, panty dveří ho vřaly zavráním jako starého přítele, kterého už dlouho neviděly, a zároveň ho varovaly před nebezpečím, které na něj číhá uvnitř - bylo zřejmé, že jde o nebezpečí posedlosti dobrým jídlem a záplavou drbů šířících se mezi místními měšťany, kteří se snažili vytvořit pocit, že ve světě středověkých hospod mají alespoň nějakou kontrolu nad svým osudem. Což ko-

neckonců dělají lidé v hospodách od nepaměti a patří to k hlavním smyslům existence hospod.

Při otevření se ocitl v šenku s nahrubo omítnutými a vybělenými zdmi. Nízký trámový strop pomáhal místnosti vytvořit pocit útulnosti a tepla.

Prostředek zabíral dlouhý a masivní dřevěný stůl, kolem kterého se shromažďovali lidé z města, vesničané z okolí, řemeslníci, a další hosté. Tam panovala čilá a hlasitá zábava. Hovory se točily kolem nejnovějších událostí a klepů, které nenechaly nikoho lhostejným.

K nim se přidružovaly zvuky praskajícího ohně v kamenném krbu, v němž hořela polena a vytvářela teplé, živé světlo.

Jeden voják, toho času bez práce, se mezi nimi určitě ztratí. Tak jako se tam zatím ztratil vždycky.

Odlesky mihotavých plamenů tančily po nádobí na stole a prodíraly si cestu skrz útlé sloupky černého dýmu stoupajícího od plamene olejových lampiček na stolech.

Protože většina obyvatel ještě zavírala své živnosti, hospoda nebyla přeplněná, což bylo pro Jiřího příjemné. Bylo tu několik místních obyvatel, kteří seděli u svých stolů a povídali si tiše, ale nebylo tu nic, co by mohlo narušit Jiřího klid.

Mezi stoly kroužila trochu provokativní dryáčnická mladá hostinská. Její oči zářily hravostí a její smělý úsměv napovídal, že si dobře uvědomuje, jak působí na muže kolem sebe. Její oblečení vypovídalo spoustu věcí, ale nejvíce zdůrazňovalo její nadšení pro zdravý středověký marketing.

Při svém baletu mezi stoly tak také tu a tam musela čelit pár odvážnějším pokusům o pozornost.

Zkušený obchodník, který se ve městě na krátký čas zastavil, se ji pokoušel zaujmout nejen svým bohat-

stvím, ale i lechtivými narážkami jako „Judito, krásko, přineseš ještě džbáněk vína? Tvuj úsměv je jako elixír, který mi dodá sílu až do rána!“ a považoval to za tak třeskutě vtipné, že se sám zasmál.

Přičemž to *sám* nejlépe popisovalo situaci.

Mladý šlechtic, který již zřejmě vypil více než by měl, se odvážil pohládit Juditu po zadku, přičemž pro- nesl: „Nikdy jsem neviděl takovou krásu, která by mě tak okouzila jako ty, milá Judito. Tvá kůže je jemná jako hedvábí a tvůj pohyb ladný jako jelenice ve vysoké trávě.“

Judita si ho změřila: „Pane, nechci tě připravit o iluze o tvé poezii, ale obávám se, že tvoje umění sváď- ní tu ani dneska nenašlo správné publikum.“

„Třeba si zasloužíš sonet,“ navrhoval.

„Sice mi, pane, lichotíš, ale už tě znám moc dobře na to abych to brala vážně ...a ruce raději nech tam, kam patří...“ Šlechtic zesmutněl. Nefunguje to ani dneska.

Judita byla zkrátka přes své mládí dost zkušená v tom, jak si držet od těla příliš dotěrné muže. Nakloni- la se k němu, zavrtěla hlavou a smála se „Dívat se mů- žeš, ale dotýkat ne.“

Tyto odhodlané pokusy o flirt během práce zvládala s lehkostí a zdvořilostí. Byla nadaná zvláštním talentem držet tyto nápadníky na uzdě, a to tak rafinovaně, že by si zasloužila cenu za nejlepší výkon v roli hospodské víly.

Jiří, který měl víc jizev než měl jeho meč ostří, se- děl v rohu hostince a už skoro zapomněl, že dneska schytl pár ran a je to na něm vidět. Krvácení nebylo nic neobvyklého pro žoldáka, ale pro Juditu to tak samozřejmé nebylo.

Když se zastavila u Jiřího, oči jí sklouzly k jeho rameni, kde před pár hodinami zanechala svou stopu dýka toho člověka, který je nyní zahrabaný v mechu u cesty kousek od města.

„Ty krvácíš, člověče!“ užasla nad ním.

„Trochu jo... to se zahojí.“ připustil Jiří.

„Pod' se mnou!“ zavelela. Jiří, který byl zvyklý na samostatný život a nebyl zvyklý na nabídky pomoci, se na ni zmateně podíval, ale neodporoval.

Zavedla ho do kuchyně plné dýmu a páry. „Sundej tu tuniku, člověče, to nemůžeš takhle nechat.“

A zatímco se Jiří svlékal, vzala někde kus utěrky, do misky nabrala vroucí vodu z kotle a udělala si horkou žínku. Než Jiří stihl protestovat, vymývala mu ránu.

Juditina zvědavost byla převeliká, že by ji mohla závidět i kočka sedící před lákavě naditou nákupní taškou, se rozhodla využít příležitosti a vyzvědět, jak k této ráně Jiří přišel.

Pokud něco Judita milovala tak moc jako svou práci, byly to příběhy a historky, které za hospodskými hosty stály.

„Člověče...“

„Jiří,“ doplnil ji.

„Tak, člověče, Jiří,“ začala Judita s úsměvem, který by mohl rozpustit ledovec, „ti tu někdo udělal pěknou paseku. Jak se ti to vlastně stalo?“

Jiří, jenž nebyl zvyklý na nevyžádanou pozornost, se na ni podíval a zahuhlal něco jako: „No...“ ale nic moc neodpověděl. Byl tichý jako hrob, jenž nechce prozradit svoje tajemství.

„Počkej, neříkej mi, že to byla nějaká ta typická tavernová rvačka,“ pokračovala, její oči přitom svítily zvědavostí.

„Ne, to ne,“ odpověděl Jiří, jeho hlas byl tak hluboký a drsný jako drsný písek pod nohama. „To bylo po cestě sem.“

„Po cestě?“ zeptala se a její zvědavost narůstala.

Jiří se na ni podíval, jeho oči jakoby se zatoulaly na cestu.“

„Víš, šel jsem sem a trochu jsem spěchal. A najednou slyším křik. Běžím tam a vidím jak tři pobudové napadli nějakého šlechtice... asi ho chtěli okrást. Snažil se jim bránit, ale to víš, tři na jednoho je moc.“

Pokračovala v ošetřování rány a napjatě poslouchala.

„A tak jsem vzal dýku a pustil se do nich. Jednoho jsem dostal. Ale dva mi utekli někam pryč.“ V jeho vyprávění se míhaly dýky a padala ostrá slova, až nakonec jeden z útočníků padl k zemi. Judita sledovala každé jeho slovo a probouzela svou fantazii.

„A ten šlechtic?“ byla zvědavá.

„Byl taky raněnej, a byl moc vděčnej. To se ví, beze mě by ho zabili. A tak mi dal akorát prsten a děkoval ...a odjel po svých.“

Byla u vytržení „Páni, ty seš hrdina, člověče!“

„Jiří.“

„Člověče Jiří.“ opravila se.

Tahle nějak tedy vzpomínka proběhla Jiřímu hlavou. Pravda bylo tu pár drobných detailů, kterými se odlišovala od příběhu, který se tam stal, ale na ty už Jiří nejspíš sám zapomněl.

Obě verze události měly společný jen jediný detail - na místě činu zůstal ležet jeden zabítý a Jiří měl ve vaku prsten. A pak tedy ještě nějaký šperk a ve vaku tu knihu, ale ty teď nebyly důležité.

Když Judita vyhodnotila ránu jako vymytou, vzala dlouhý pruh plátna, přisedla k Jiřímu na lavici a začala ránu obvazovat.

Jiří přikývl. „No jo, akorát tu ránu na rameni jsem schytl...“ a když už se Jiří proměnil v hrdinu, nenechal si ujít možnost a pohladil Juditu po stehně. A Judita se rozhodla, že je na čase stanovit hranice.

S úsměvem na rtech, jakoby právě vyprávěla nejlepší vtip světa, řekla: „Ó, Jiří, myslím, že došlo k malému nedorozumění. Ošetření zranění, ano, to je něco, co jsem se rozhodla udělat. Ale tohle,“ ukázala na svou nohu, kde si Jiří dovolil sáhnout, „to už je mimo rámec mojí péče.“

Jiří, zaskočený Juditinou odpovědí, se zmateně podíval a odpověděl: „No dyť já neměl na mysli nic špatného, dyť víš.“

„Jistě, Jiří,“ odpověděla Judita, stále se usmívala, i když to znělo trochu ironicky „Bylo to takový subtilní a přirozený jak cirkulárka v knihovně.“

Judita mu konečně dovázala obvaz a nechala ho znovu obléknout.

„Vlastně bys mi mohla poradit. Peníze docela docházej a potřebuju prodat ten prsten a taky jednu knížku, kam bys šla ty?“

„Aha,“ domýšlela Judita a hned dostala nápad. „Támhle sedí nějaký obchodník, co jede z jihu, nabídni mu ho! ...Knižku zkus střílet správci, bych řekla. Jestli s nim teda bude řeč. A jestli je ve městě, myslím, že

někam jel a dneska se eště nevrátil... říkali kluci od brány.“

„Správce?“ lekl se Jiří. Jeho pověst ho zdá se předcházela. Anebo Jiří věděl něco víc než Judita. „Aby se mu cestou něco nestalo,“ utrousil.

V tom okamžiku se Juditě rozsvítilo. V hospodě právě seděl velitel městské stráže a Jiří by mohl být cenným přírůstkem do jeho týmu.

„A víš co, Jiří?“ začala s jiskrou v očích. „Myslím, že mam ještě lepší nápad. Táhle právě popíjí velitel městský stráže Simon. Chlapíka jako ty by určitě bral. A panstvo posádce platí pravidelně.“

„Jak víš tohle?“

„Podle toho jak k nám chodí pít,“ zasmála se.

A už táhla Jiřího k jednomu ze stolů. „Simone, mam pro tebe někoho, kdo by se ti moh hodit,“ řekla, a ukázala na Jiřího. „Je to, zdá se, zkušený chlap, který by mohl posílit tvou stráž.“

Simon se na Jiřího důkladně podíval.

„Co umíš?“ zeptal se. Jeho hlas byl hluboký a rozhodný.

Jiří se narovnal „Leccos!“ odpověděl s jistotou, která byla zřetelná v jeho hlase.

Simon na to kývl. „Tak zejtra zkusíme! Přid' po prvním kostelním zvonění do brány paláce.“

Druhého dne před dům přijel muž jako vytesaný z ledu. Panský správce. Hodil uzdu pacholkovi a přítom

si stěžoval: „Hrozná cesta. Zdržel jsem se skoro celý den.“

„Už sme se o tebe včera večer báli, pane,“ potvrdil pacholek.

Ale správce to nevnímal, vběhl do domu a do své kanceláře. Cestou stihl zahulákat na komornou, ať za ním pošle jeho dceru Kláru.

Jeho rysy byly tvrdé a nehybné, oči chladné a neústupné. Z jeho postavy vyzařovala autorita a moc, kterým neměla sílu vzdorovat.

„Mám pro tebe manžela,“ oznámil jí to bez přípravy a bez obalu a jeho hlas duněl místností, „Pan Jonathan. Ty a on. Budete se brát,“ jeho slova byla jako kovové klíny, bijící do ticha místnosti, nemilosrdně a nezvratně měnící její osud.

Klára se na něj upřeně koukala, oči plné strachu a nesouhlasu. „Ale otče, já ho nemiluju,“ protestovala tichým hlasem.

„Nemiluju... Manželství není otázka lásky, Kláro,“ řekl s ledovým klidem. „To je obchod. A tenhle obchod je uzavřený,“ přerušil ji hrubě a jeho slova byla jako rána bičem. „Domluvili sme to tak. A tak to bude,“ správce se zamračil a jeho oči se staly ještě chladnějšími.“

Klára se zachvěla, ale to správce ignoroval. Jeho tvář zůstala neústupná a v očích měl rozhodnutí.

Uvědomila, že jeho rozhodnutí je konečné a nezvratné, bez ohledu na její pocity nebo přání. Cítila, že jí nezbyvá nic jiného než poslechnout. Oči jí zalily slzy, ale zatnula zuby a zhluboka se nadechla.

Otec se už dál nezabýval její přítomností a vrátil se ke své práci, zatímco ona opustila místnost, srdce plné smutku.

Kývla a odešla z místnosti, zatímco správce se vrátil k práci, jako by se nic nestalo.

Jen chvilku poté ho vyrušil pacholek s dotazem: „Je tu nějaký chlap a prý ti něco nese.“

Správce se podívil, ale jestli mu někdo něco nese, proč ne.

Vešel Jiří a správce si zvědavě prohlédl, jestli je to skutečně ten nelida, protože o něm zdá se leccos slyšel. Asi je, řekl si.

Ale když už byl tady, zkusil to.

„Pane správče, získal jsem takovej malej poklad a říkal jsem si, že komu jinému to nabídnout, než tobě,“ začal Jiří a hledal ta správná slova. „Tahle kniha... je to taková... rodinná památka, víš? Ale... co já budu dělat s tak vzácným manuskriptem. Nehodila by se do sbírky právě tobě?“

Správce na knihu pohlédl. Byla to stará, opotřebená bichlička, která vypadala, že už nejlépe poslouží jako podpěra pod kulhající stůl.

Pochopil, že pro Jiřího to bylo něco, co by mu mohlo přinést nějaké ty mince a historku o dědictví není třeba rozebírat.

Správce měl výraz krokodýla prohlízejícího si ovci na břehu, jestli je dost vypasená, aby mu stálo za to se po ní vrhat. Jeho obličej, který by nejspíš vyvolal úzkost i u odolného betonového sloupu, napovídal, že pokud byste s ním chtěli strávit večer, měli byste si raději přečíst Uživatelskou příručku k jednání s nosorožcem a zkontrolovat kapitolu „Co nedělat, pokud nechcete skončit jako Svatý Vavřinec ugrilovaný zažíva na roštu.“

Navíc, pokud byste se ho pokusili požádat o půjčení, měli byste se připravit na výraz, který by mohl přinutit k ústupu i černou díru.

Převaloval knížku v rukou, procházel stránky a kladl otázky. „Řikáš rodinná památka?“ znělo to asi tak mile jako vrčení hladového medvěda. „Hmm, chápu,“ odpověděl. „Nech mi jí tu, zítra ti řeknu. Moc nečekej. Je to celý ohmataný, kůže tenká...“ pečlivě zkouknul zblízka detaily vazby. „Buď ti dám pár peněz nebo knížku.“

Jiří, i když byl mírně zmatený a zklamaný, přikývl. S těžkým srdcem odešel, nejistý, co přinese další den. Zdálo se, že jeho budoucnost záleží na tom, jak to zařídí se správcem.

Pak si správce posbíral nějaké papíry, přidal Jiřího knížku a vyrazil ven do ulic - a ty ho dovedly až k nevelkému benediktinskému opatství na kraji města u hradeb.

Byl to středobod duchovního světa a útočiště pro ty, kteří hledali porozumění nejen ve světě kolem sebe, ale i ve svých vlastních srdcích. Je to trochu nezvyklé, benediktýni si většinou nestavěli kláštery ve městě, ale co.

Zabušil na branku a otevřela se malá špehýrka.

Cosi tam polohlasně pověděl, branka se otevřela a správce vklouzl dovnitř.

Uvnitř pocítil chlad a vlhkost neosvětlené chodby, až se otrásl. Postava v černé sutaně mu ukázala rukou ke dveřím na konci chodby „Támhle.“

Skriptorium zdejšího světem venku zapomenutého opatství bylo velkolepou a působivou místností, kam přes široká okna padalo matné světlo.

Sloužilo jako centrum pro přepisování, iluminaci a uchovávání vzácných rukopisů. Tajemné a úchvatné místo, kde police s ohmatanými kodexy skrývaly hlubiny poznání, o jehož obsahu neměl tušení kdejaký vzdělaný člověk, natož hulvát kterým byl zdejší správce.

Stěna proti oknům se pyšnila freskami, namalovanými pestrou paletou barev. Sluneční světlo, které na ně padalo okenními vitrážemi, už zmatnělo, ale stále společně rozehrávaly barevnou hru. Fresky zobrazovaly scény z Bible a života světců. Vysoká gotická klenba vytvářela pocit vznešenosti a napjatého ticha, které bylo přerušováno jen šepotem per, jež se dotýkaly pergamenů.

Návštěvník skriptoria by mohl vnímat vzduch naplněný vůní pergamenů, voskových svíček a proschlého dřeva.

Byl by to svět zvláštní a tajemný, na přichozího přímo dýchla věkovitost budovy.

V klášterním skriptoriu vládla tichá kontemplace. Zdálo se, že jediný zvuk, který bourá toto ticho, je skřípání pera, které letí přes pergamen jako tanečník na parketu.

Po místnosti stálo pár pulpitů, faldistorií a stolů, a na nich se nacházely psací potřeby, jako byly brusy, pergameny a inkoustové džbány.

Tam správce uviděl několik mnichů, jak pečlivě kreslí na svůj pergamen z větší části popsany elegantním písmem.

Jeden z nich, když spojil poslední tahy pera, opatrně zdvihl své dílo a obdivoval vlastní práci.

„Bratře Františku, poslali mě za tebou,“ řekl tiše správce a podával mu knihu, kterou vylovil z tlumoku. František se nejdřív lekl, protože jeho příchodu si pro své zaujetí prací vůbec nevšimnul, ale pak se podíval na knihu s nepředstíranou zvědavostí a zalistroval jí.

„Asi tě zklamou, pane správče,“ zavrtěl hlavou. „Slyšel jsem o tomhle díle, ale popravdě nic moc dobrého.“

Správce se soustředil na Františkův soud. „Ve skutečnosti,“ pokračoval František „pokud vim, autor se musel zpovídat před tribunálem a ta kniha byla označena za heretickou.“

„Co to znamená?“

„Víš, na tvym místě bych se jí zbavil. Nebo možná bys jí měl předat knězi.“

„Znamená to, že ten kdo mi jí dal, je heretik?“

„Možná... anebo nezná její obsah,“ přikývnul František.

„Dobře, děkuju. Půjdu to řešit.“

„Bůh s tebou!“ popřál mu František na cestu.

Ve světle rozednění se skupina ostřílených žoldáků prokousávala hustým křovím. Jejich přítomnost a pokřikování narušovaly klid lesa jako kámen vržený do tichého rybníka. Jejich zbroje a meče jen zlehka cinkaly v tichu přírody, zatímco očima pečlivě zkoumali lesní hrabanku a trsy borůvčí.

Najednou jeden z nich zastavil a ukázal na cosi u nohou.

Bylo to tělo mrtvého, kterého tam zanechal Jiří. Seběhli se a už namísto mířil i zadýchaný dominikán Albert.

Vojáci mu ukázali co našli.

Albert se sklonil a začal prohledávat mrtvolu s takovou vervou, jako by hledal něco mnohem víc než jen smutný osud mrtvého muže.

Vojáci ho sledovali a cítili chladné ticho smrti, které se jen občas rozeznávalo šuměním listů a cinkotem jejich vlastních kroužkovic.

Jeho ruce se nezastavily, dokud neprozkoumaly každý kousek látky a kůže, kterou mohl najít.

Ale to, co hledal, bylo pryč.

Po několika okamžicích se Albert zvedl a zavrtěl hlavou. „Je pryč. Někdo nás předešel,“ řekl se stínem zklamání v hlase.

Ta slova se rozléhala v jeho myšlenkách jako zlověstný zvon.

Křoví, ve kterém právě stáli, se najednou zdálo mnohem méně bezpečné.

Erik, velitel skupiny, se k Albertovi obrátil. Byl to muž s pevným pohledem a hlasem, který dokázal uklidnit i nejdivočejší bouři. „Mohl to být lupič, který ho našel dříve než my, otče,“ řekl klidně.

„Ne,“ odporoval Albert, „to nedává smysl, lupič by neodnášel knížku, která nemá velkou hodnotu.“

Voják na chvíli zmlkl. Pak se na Alberta podíval s určitým respektem. „V tom případě, otče Alberte, musíme být opatrnější. Rozdělím muže, jak‘s navrhnul.“

Albert přikývl, jeho obličej byl stále napjatý. „Děkuju, kapitáne. Něco se děje a já mám strach, že je to teprve začátek.“

„Šel ten někdo do města?“

„Nejspíš... Rozdělíme se,“ souhlasil Albert. „Půjdu teď jenom s jedním, vezmu Hermana, a bude se tvářit, že je muj pacholek, aby nevzbudil pozdvižení. Ostatní se vmísíte se mezi měšťany a budete nablízku pro případ potřeby.“

Velitel souhlasil.

S hrubostí netypickou pro panstvo ale typickou pro jeho samého správce vtrhl do místnosti jako zuřivý býk, s tváří rudou jako rudý vínový mošt po sklizni. Bez jakéhokoli pozdravu nebo varování pohodil na stůl starou, ohmatanou knihu.

Dunění od jejího dopadu ještě chvíli rezonovalo v místnosti.

„Kláro,“ zařval, „potřebuju, abys to tu pohlídala, kdyby něco bylo, přijedu asi pozdě večer. Nějaký hovado na statku něco zkravilo a musím to jít vyřešit.“

Jeho slova byla strohá, vzteklá a přikře formulovaná.

Klára byla příliš zaskočená jeho příchodem a způsobem, jakým hodil knihu na stůl.

Přikývla, ale správce ani nečekal na její odpověď. S rychlostí, kterou by člověk nečekal od muže jeho věku a postavení, zmizel z domu, dveře za ním bouchly takovou silou, že se celý dům otrásl a zasvištělo to v uších.

Než se stačila vzpamatovat, byl otec pryč.

Zhluboka se nadechla a zůstala v místnosti sama, se starou knihou na stole a nesčetnými otázkami v hlavě.

K hospodě nakráčel hostinský se dvěma pacholky a nákupem od řezníka.

„Chystáš jehňátka grilovaná na rožni?“ zeptal se ho Kameník Ondřej, který pracoval na nějaké zakázce pro zbožné bratry benediktýny, tiše a snažil se ukrýt svou touhu po lahodném jídle. Kuchař ho okřikl „Mlsnej jak žebravej mnich! Huš! To je pro panstvo!“

Ondřej se cítil zklamáný, ale říkal si, že se mu podaří najít cestu, jak si splnit svůj sen o chutné krmi. Ondřejova touha po grilovaném jehněti se chytila drápkem a přinutila Ondřeje ho, jak to udělat, aby nezůstalo jen u touhy.

Ale z čistě pozemských věcí ho vytrhlo bimbání zvonu z nedalekého kostela. Oznamoval čas nešporů.

Ondřej s jistou dávkou melancholie opustil hostinského i s jeho nákupem, a vydal se ulicí kolem brány směrem ke kostelu.

Do brány zatím jako vždy, když se blížilo její uzavření, spěchala skupina lidí. Strážní by měli dát pozor, o koho jde, ale ubíjející nuda jejich služby je naučila plout si myšlenkami někde hodně daleko a příchozí absolutně nevnímali. Bez zájmu pozorovali bránu, kudy vcházeli různí lidé, ale ti pro ně byli zajímaví asi tak jako let mouchy. Stejně tomu bylo i dnes.

Ondřej by kolem brány také jen tak narychlo prošel, jenže zaznamenal, že mezi příchozími je i jakýsi člen řádu kazatelů, neboli dominikán. A kde je dominikán, tam jsou problémy, blesklo mu hlavou.

Malý kostel na okraji města v těsné blízkosti městských hradeb se loučil s končícím dnem.

Lidé tiše a zvolna zaplňovali prostor a většinou mlčky přihlíželi, jak si panstvo sedá na lavice podle stěn hned u oltářní mensy.

Při vstupu do kostela část účastníků poklekla na jedno koleno, aby se poklonila svatostánku. Kdyby to sledoval zkušený inkvizitor, měl by jistě otázky k těm, co tento rituál vynechali.

Jiří zkušeným inkvizitorem nebyl, ale když vešla Judita, kterou moc dobře znal z hospody, dal průchod feromonům a po velkou část bohoslužby se jeho duše neobracela k Pánu, ale toulala se kolem ní. A že se jen tak tiše vmísila mezi dav a svatostánku nevěnovala žádnou pozornost, si sice neuvědomil hned, ale registroval to.

Atmosféra byla hutná a nabitá emocemi, zatímco do prostoru prostupovalo lehké, tajemné světlo které proudilo skrze vitráže oken.

Chránová loď byla plná šeptajících a tiše se dohadujících lidí, jejichž oči se toulaly po prostoru a hledaly známé tváře. Okna, ze kterých dlouho nikdo nestíral prach a pavučiny, propouštěla slabé paprsky světla, které se lomily na zdi a vytvářely měkké stíny.

Vzduch byl naplněn vůní svíček a kadidla v jehož dýmu plynula i tenká vrstva neklidu, která vás nutí stáhnout si plášť o něco pevněji kolem těla.

Dovnitř vstoupilo také několik jeptišek a mezi ně se propletl kameník ve špinavé a utahané košili plné prachu. Vešla i správčova dcera Klára. Její oči se setkaly s Ondřeje, čeho si naštěstí nikdo nevšiml.

Kolem nich se rozléhalo šepotání, které přerušil hlas kněze krákorající na celý kostel „In adjutorium meum intende!“ Pak se zamyslel, ale dav mu napověděl: „Domine, ad adjuvandum me festina.“

Začala bohoslužba a přerušila jejich debatu dřív, než nějaká začala.

Celý kostel se spojil v jednotě zpívaného Kyrie. Zpěv pronikl každým koutem chrámu, následován dlouhým echem, které přinášelo pocit tajemnosti a majestátnosti, ačkoli skeptik by klidně mohl říci, že stín neklidu zůstával a připomínal, že za zdánlivě klidným vzhledem středověkého kostela může být něco mnohem temnějšího a nebezpečnějšího.

Následovalo slavnostní Gloria, pak jeptišky četly dva úryvky z Bible a pak se zpívaly žalmy a kněz ostudně blekotal pár veršů z Evangelia a stejně klopotně vyznání víry. Ale na to už si tady asi všichni zvykli.

Eucharistii raději nechal na jindy.

A když končil výzvou Ite, missa est, lidé si většinou oddechli, i když někteří byli zklamaní, protože nepřišla žádná větší legrace v podobě jeho svérázné latiny.

Kněz se vydal od oltáře a obcházel kostel v procesí, než zmizel v sakristii.

Lidé pak opustili svá místa a postupně se rozcházel. Dav se pohnul směrem k východu a Klára se vydala ven z kostela po Ondřejově boku. Stihli prohodit jen pár vět. Polohlasem, aby si nikdo nevšímal.

„Otec dneska zase mluvil o té svatbě.“

„Myslíš, že to chce provést brzo?“

„Bojim se, že jo.“

„Na něco musíme přijít,“ s tím se pak mlčky rozloučili a Klára provázená svoji komornou jako tichým stínem Ondřejovi zmizela v ulicích.

Slunce utopené za hranicí obzoru zanechávalo po sobě jemné stopy modrého, skoro magického světla. V úzkých uličkách se rozezněl hluk koňských kopyt a křik trhovců, jejichž den se chýlil ke konci.

Dobrodruzi plánující výpravu do sluje plné draků by určitě prohlašovali, že Norbertova hospoda je tím nejlepším místem pro nečekaná dobrodružství, většine ostatních stačil Cassandřin pinot noir.

V rohu místnosti si u jednoho ze stolů vybalila fidlátka nějaká kejklířská parta, která se snažila přebít hluk v místnosti a přitáhnout pozornost. Protože pozornost přináší peníze.

Vystoupení začal mladý muž s dlouhými plavými vlasy, který se pustil do žonglování.

S úsměvem na rtech a zářivýma očima chytal jedno jablko za druhým, roztáčel je všemi směry, stále přidával nové a neobvyklé prvky.

Žonglér předváděl své umění s takovou obratností, že to vypadalo, jako by jablka plula vzduchem zcela sama od sebe. Do toho jakoby mimochodem ohlašoval jejich vystoupení a představoval své dvě společnice.

Ono... ne že by to někdo moc sledoval. Zaujmut v hospodě nějakým pokřikováním není kdovíjak dobrá strategie.

Tak odložil jablka a začali hrát.

Prostor mezi stoly ovládla mladá dívka s jiskřivýma očima, s tmavými rozčepýřenými vlasy a záhadným úsměvem, oděná do zářivých barev a mosazných šperků. Tedy upřímně spíš laciných třepek z přespříliš dalekého orientu.

Její kroky a pohyby byly naproti tomu smyslné a přitom elegantní, plné radostné hravosti a smyslu pro nápětí.

Svíce a lampičky na stolech vrhaly temné stíny na stěny, zatímco světlo se jiskřivě odráželo od jejich zdobených šatů.

Hudba v rozích místnosti nesla mnohé exotické tóny, které rozechvívaly vzduch.

Všichni ji sledovali s očima navrch hlavy.

Tanečnice Eli se pohybovala s lehkostí a obratností, jako by byla stvořena právě pro tanec.

Boky se jí vlnily a houपालy ve vlnách zvuku, prováděla úchvatné piruety a závratné kroky a dlouhé vlasy vlály ve vzduchu jako oheň, který se šířil kolem ní.

Hosté neskrývali své okouzlení. Jejich oči byly přilepené na tanečnici, zatímco sklenice vína a piva zůstávaly nedotčené na stolech.

Ženy žárlivě pozorovaly její ladné pohyby a snily o tom, že by mohly být stejně elegantní a svůdné.

Muži zírali fascinováni její smyslností a dravostí zatímco hlavou si nechali tančit nestydaté představy.

Pozornost mnohých pánů si tanečnice opravdu přitáhla. S ladností a lehkostí tancovala na temperamentní melodii.

V průběhu tance zvuky zrychlovaly a tanečnice se pohybovala s ještě větší intenzitou a rychlostí. Její chodidla bubnovala o dřevěnou podlahu a její zápěstí zvonila tichými ale cinkavými zvonečky. Tanec představoval příběh vášně, smutku, touhy a radosti, který zaujal srdce každého, kdo ji sledoval.

Na chvíli se zdálo, že když tančila, zastavila čas.

Když hudba dosáhla svého vrcholu, tanečnice skončila se skokem v nádherné pozici, její paže a nohy tvořily okouzující obraz. Hospoda okamžitě aplaudovala v divoký potlesk a obdivný pokřik.

Tanečnice se poklonila a s úsměvem opustila prostor, přičemž za sebou nechávala vzpomínku na nezapomenutelný večer. Až do dalšího dne rozhodně nebude překonán!

Blondák se mezitím postavil vedle a veškerou vervou se pustil do bubnování s neuvěřitelnou energií. Jeho ruce údery bubnů tvořily silný rytmus, který se zdál být bušení msrdcí všech přítomných.

Třetí společnice - dívka se zářivými blond vlasy a modrýma očima seděla skryta za tanečnicí na lavici, zády ke stolu, hrála na niněru a sytila atmosféru skřípavou melodií písně. Její prsty běžaly po klapkách, pravou rukou točila klikou, a obličej byl plný vášní a soustředění. Zpívala přitom lechtivou píseň plnou veselých metafor a pikantních narážek na život místního panstva, takže postupně víc a víc hostů hospody se smíchem sledovalo jejich vystoupení.

Jel na cestu dlouhou
pán z rodu který znám.

Nevěděl, že žila touhou
dáma jeho dam.

Tvářila se sladce,
nesla v srdci klam.

V družině měla chlapce,
co obloudil ji sám.

A tak pokračovala.

Goethe by to asi napsal trochu jinak, ale do hospody to bylo tak akorát.

A protože místní tušili, že ta říkanka není tak abstraktní, jak se tváří, a nacházeli v ní až moc podobností

s místním panstvem, sklízela za každý verš bouřlivé ova-
ce. Eli mezitím obcházela hosty šenku a zkušeně si je
omotávala kolem prstu. Věděla, na koho se usmát, komu
si rozverně sednout na klín a komu je nastavit kápi, do
které zdejší páni přihazovali, a i když to byly drobné,
vždycky něco v hlubinách jejího cípu zůstalo. A Eli měla
nejen roztomilý andělský úsměv, ale i dlouhé a šikovní
prsty.

V koutě skrytém v přítmi a závětří od veselého ruchu
ostatních hostů seděla skupinka hazardních hráčů.
Jejich oči zarytě sledovaly, jak se kostky kutálí po stole
a výsledky hry je vrhaly do vln emocí - vzrušení, napětí,
zklamání či radosti.

Když Eli dotančila i k nim, kdovíjak nadšení nebyli,
ale málokdo odolá, kdy mu krásná dívka hopne na klín a
obejme kolem pasu. A koneckonců to bylo vždy jen na
okamžik, tak jejich hru zas kdovíjak nenarušila.

Napitý Jiří se svými kumpány propadl hře, sázky pa-
daly jedna za druhou a Jiří se u toho chvástal „Byl tam
ten kupec a vypadalo to, že má něco drahého. A pak
najednou banda sráčů, vrhli se na něj. A tak tasim meč
a běžim mu napomoc. No nějaký jsem dostal, jenže je-
den z nich mezitím toho chlapa zabil.“

Ostatní ho nevnímali, asi si na jeho historky už zvyk-
li.

„Ha! Máš smůlu, příteli! Podívej se na tuhle krásnou
šestku!“ zvolal jeden z hráčů a vítězoslavně zvedl kalí-
šek vína na oslavu svého štěstí.

„Čekej na můj hod, trulante! Jasněže vyhraju,
i, kdybych měl sázet poslední parve!“ odpověděl Jiří a
jeho oči svítily odhodláním a vášní.

„Ticho! Už mi to dohadování de na nervy!“ zavrčel třetí hráč. „Ať si kostky rozhodnou, kdo z nás bude králem noci. Žádný žvanění a hrajme!“

„Ty si zahráváš, starochu,“ varoval čtvrtý hráč, jehož ruky se trásly nervozitou. „Ale kdo jsme my, abysme se vyhýbali riziku? Házej!“

A ten tedy vzal kalíšek, kostky v něm zaklinkaly, a pak je vysypal na stůl.

„Koukej!“

Jiří se zamračil. To vypadá, že došlo na to zmíněné poslední parve. „S'tam dal falešný kostky! Takhle ti to přece nemohlo padnout!“ a pro jistotu Starochův hod rozmetal rukou.

„Co si to dovoluješ, ty násosko!“ okřikl ho ten, kterému říkali Staroch, a jeho obličej zrudl vzteky. „Prostě si prohrál a nemáš na zaplacení, řekni to nahlas!“

„Opatrně, příteli,“ obrátil se druhý hráč na Jiřího. „Pití ti nedělá službu. Přijmi svoji ztrátu a buď vděčný, že to nebylo horší!“

Třetí hráč, zatímco pozoroval první dva: „A není to jedno, tak hod' znova Starochu.“

„Není to jedno, ten vožralej žvanil mě urazil! A já si žádám zadostiučinění! Jak se opovažuješ?!“

Když vášnivá debata gradovala a výkřiky hráčů přerůstaly do ostrých slov, která už hrozila přerůst v bitku, pozornost ostatních hostů se náhle obrátila ke dveřím.

Do hospody vpadl chlápek v kožíšku, který vypadal jako někdo z vyšší společnosti, následovaný suitou svých pacholků. Místní už věděli, že je to lichvář z nedalekého města.

Prošel do lokálu a rozhlédl se pichlavýma očima jako šelma, která hledá kořist. „Tady seš!“ vykřikl a jeho

pacholci se vydali za Jiřím. „My dva si máme něco k vyřizování, že jo?“

Jiří vstal: „Vysvětlím ti to.“

Ten se zarazil. Ale Jiří zamířil ke dveřím a pokynul mu, ať ho následuje. Tak Vilém i s partou svých kumpánů vyšli z hospody.

Všichni byli napnutí a zvědaví. Co bude? Chtějí se ti dva bít? Nebo oč jde?

Ale za malou chvíli se Jiří spokojeně vracel do hospody a sedl zpátky ke stolu. „A je to,“ bez vysvětlení komentoval situaci.

V tmavém koutě seděl se svým pacholkem Hermanem mnich Albert. Neřekl ani slovo, jen tiše ujídal polévku ze své misky a sledoval situaci kolem Jiřího a toho chlápka v kožíšku.

Když se znova otevřely dveře, všichni čekali, co bude teď. Ale nebylo nic. Žádná bitka ani jiný zdroj drbů. Vešel kameník Ondřej. Rozhlédl se a našel místo u stolu, kde se nenuceně vmezeřil vedle obchodníka.

Usmál se na něj a popřál mu „Ať ti jdou obchody pane!“

Obchodník si s Ondřejem rád přitůkl a postěžoval si „Dík za přání, ale v týhle díře to stojí za starou bačkoru.“

„A máš lepší štaci?“ vyzvídal Ondřej.

„To si piš!“ vyrazíme ráno do Prahy.

„Do Prahy?“ užasl Ondřej. „Tam jsem studoval!“ zasněl se.

Příštího dne, když první paprsky ranního slunce probudily město, strážní s otupělými tvářemi otevřeli těžké